

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φιλολογικὴ ἐσπερίδης τοῦ Παρνασσού. Ἐνα δημοσιογραφικὸ ἀνέκδοτο τοῦ ἀειμνήστου Δήμου. Ὁ φόνος τοῦ Γερμανοῦ ναυπη. Οἱ Γερμανοὶ μαινόμενοι κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὅπου ἀπὸ καλύπτει ὁ φόνος. Οἱ Ἕλληνες ἱκανοποιούνται. Ὁ Δήμος στὴ «Λορελάιν». Ἡ φωτογραφία τοῦ φονέως. Πῶς... ξυρίστηκε ὁ Κόχλερ!... Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ κ. Σικελιανού.

Ἡ ἀποστολικὰ χρόνια, στὴν Ἀθήνα, ὁ «Παρνασσός» εἶνε συχνὰ ἐσπερίδες φιλολογικαί. Σ' αὐτὲς μιλοῦσαν διάφορα λόγια καὶ δημοσιογράφοι, ἀφηγημένοι διάφορα ἔξιντα καὶ ὠραία πράγματα. Σὲ μὴ ἀπὸ τῆς διαλέξεως αὐτῆς μίλησαν ὁ Πολέμης, ὁ Δήμος ὁ Βρατούσης καὶ ἦρθε καὶ ἡ σαρὰ τοῦ μακαρίτου Δημητρου Δήμου, γὰρ νὰ διηγηθῇ πῶς... ἔξορισε κάποτε τὸ Κόχλερ!... Γιά νὰ κατανοηθῇ καλὰ τὸ... ἔξορισε αὐτό, πρέπει νὰ σὰς διηγηθῶμεν τὰ ἀκόλουθα.

Ἄνω χρόνια πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολεμῶν εἶχε ἔρθει στὸν Πειραιᾶ ἓνα Γερμανικὸ θωρηκτὸ, ἢ «Λορελάιν». Μὲ ἓνα ἕνα ναυτῆς τοῦ θωρηκτοῦ αὐτοῦ βρεθῆκε σκοτωμένος! Οἱ Γερμανοὶ τὸν φόνον αὐτὸν τὸν ἀπέδωκαν στοὺς Ἕλληνας, κα' ἄρχισε εὐμενὰ ἓνα ὕβερολόγιον καὶ μὴ ἐπέθεσε τὸ Γερμανικὸ Τύπον κατὰ παντὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἡ σφοδρότης τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς ἔκανε δευτὴ ἐπίσκεψιν, ἔσαν μάλιστα ἀνακατήσθηρε σ' αὐτὴ κα' αὐτὸ τὸ ἐπίσημον Γερμανικὸ κράτος, ἐξέδωσαν ἀκαθὰ τοὺς Ἕλληνας. Κα' ἕως, φόνον ναυτῶν δὲν ἦσαν καὶ τόσον ἀπάνου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, διὼς καὶ σήμερα ἄλλοτε δὴς καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, σὰ μεγάλα λιμάνια. Τὸ χειρότερον δὲ ἦν ὅτι καὶ ὁ ἐν Ἀθήνας προσηβητῆς τότε τῆς Γερμανίας καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς «Λορελάιν», ἐρωτηθέντες ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας δημοσιογράφους ἐποδα στοχεῖα ἔχουν γὰρ νὰ ἀποδώσῃ τὸν φόνον στοὺς Ἕλληνας, καὶ ὄχι σὲ κανένα Γερμανὸν ναυτῆ τοῦ πολεμικοῦ, συνάδελφον δηλαδὴ τοῦ δολοφονηθέντος, ἀπάντησαν μὲ περισφρόσημα :

—Οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶνε Ἕλληνας!...

Ἡ προσβλητικὴ αὐτὴ φράσις ἐξηρήθη, καθὼς ἦταν ἐπιμένο, τὸ Ἑλληνικὴ κοινωνία, ὁ Ἑλληνικὸς Τύπος ἐπέθετ' κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ τὸ ζήτημα ἄρχισε νὰ παύρῃ διαστάσεις, ὅταν ἔλασαν ἡ ἀνακρίσις ἀποκάλυψαν τὸν φονέα : Ἦταν ἓνα συνάδελφον τοῦ θύματος, ναυτῆς κα' αὐτοῦ, τοῦ ἰδίου πολεμικοῦ, τῆς «Λορελάιν», Κόχλερ ὀνομαζόμενος.

Καὶ τότε τί δὲν ἔγινε στὴν Ἑλλάδα!...

Ἐβράζεν ὁ Τύπος, μὲ ἄρθρα τιτολογούμενα : «Οἱ Ἕλληνας δὲν εἶνε Γερμανοὶ!»...

Καὶ ὁ Γερμανὸς πρόεδρος καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς «Λορελάιν» ἀναγκασθῆκαν νὰ ἐκπατήσῃ τὴν γλώσσα τους καὶ νὰ ζητήσουν συγγνώμην δημοσίως.

Ὁ Δήμος τότε εὐλογᾶτο ὡς ἀρχισυντάκτης σὲ μὴ ἐσπερὶν ἐφημερίδα. Ὁ διευθυντῆς λοιπὸν τῆς ἐφημερίδος τοῦ εἶπε :

—Δὲν κατεβαίνει στὸν Πειραιᾶ ; Νὰ ἀνεθῆς ἐπάνου στὴ «Λορελάιν», νὰ ἴδῃς τὸν κυβερνήτην, νὰ τοῦ πᾶρῃς μὲ συνέντευξι, νὰ ἴδῃς καὶ τὸ δολοφόνον, νὰ τοῦ μῆψῃς κα' αὐτοῦ. Ἄν σοὶ εἶνε δυνατόν, καὶ νὰ τοῦ πᾶρῃς καὶ τὸν ἄνδρ' τῆς φωτογραφίης ;

Ὁ Δήμος ἐπῆρε πράγματα. Ὁ Γερμανὸς κυβερνήτης τῆς «Λορελάιν» τὸν δέχθηκε μ' ἐυγένεια, ζήτησε ἄλλη μὴ φορὰ συγγνώμην, γιατί κατηγόρησε ἄδικα καὶ ἀποσέκετα τοῦ ἐκαθ'...

Ὁ Βάν Λόι εἶχε πάρει μὴ ἔκφρασι σατανᾶ, ἡμεταρσίφου, μὲ νευρικὰς, παρτωδὲς κινήσεις, ἄπλητον τὰ χρομάτ'α του ἔπαινον στὴν ἐποχῇ, τρωδοὺς ἀδοξῆς γραμμὰς, πῶς ἀγὰ ἀγὰ ὀπιστάσων τὴν φωνογονία τοῦ θυματοῦ του.

—Ἄ!... ἔκανε ἐμπόρκελλος, μέσα στὴν ἔξαρσιν πῶς τὸν εἶχε καταλάβει. Ἐτα... φώναξι!... Νὰ τὰ μάτια, πῶς ἀρχίζουν καὶ πετᾶγοντα ἔξω... νὰ τὸ φρονιάκι αὐτοῦ τῆς ἀγνοίας... νὰ καὶ τὸ ἀπαράμιλλο αὐτὸ λευκὸ στρόφιμα ἔπαινον στὰ χεῖρ... Τὰ ἔξρω, τὰ ἔξρω ἀπὸ καρὸν διὰ αὐτὰ... Ὁραῖα!...

Τὴν ἴδια στιγμὴν βαρεὰ χτυπήματα ἀκούσθησαν ἔξω στὴν πόρτα. Ὁ Βάν Λόι ἀνακίνηθη. Μά, ποιοτὸ προστάξι νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπὶ πρόκειτο, τρεῖς - τέσσαρες ἄγνωστοι ἔσταναν ἔξω τὴν πόρτα, ἄφραστοι μέσα στὸ ἄπειλο, ἔπασαν ἐπάνου του καὶ τὸν ἔδεσαν... Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἐσκαρῆς ἐπάνου ἀπὸ τὸν Κρόζ.

—Πρὸν ἀργά... ψηφίσις. Δὲν ὑπάρχει σωτηρία!...

—Κί' αὐτὸς! φώναξε ὁ ἐπιβεσθητῆς Κοῦμπις. Καὶ ἄλλο θῆμα στὴ σερᾶ ;...

Καὶ περῆφερε τὸ βλέμμα του στὴ σερᾶ τῶν πνέων, πῶς ἦσαν ἐκεῖ, κομεισμένα στοὺς τοίχους.

—Νὰ λοιπὸν ἡ ἐξήγησις δῶνον τῶν ἐξακρίστων πῶς ἔχομε τὸν τι λευκὸν καρὸν... Νὰ καὶ ὁ Φλεμίγκ, νὰ καὶ ἡ Ρόξενρεϋτ, νὰ καὶ ἡ μακρὴ Ἀδέλα Κραῦντ... Ὅλοι, εἴτα τὰ θῆματα αὐτοῦ τοῦ τρελλοῦ!...

Δεινὸς ὁ Βάν Λόι, δὲν φαννῶταν νὰ προσέξῃ διόλου σὲ τί εἶλεγε ὁ ἀστεινωμένος. Τὸ βλέμμα του εἶχε καρφωθῆ ἐπάνου στὸν Κρόζ, ὁ ὁποῖος σπινελωμένο πᾶν ἀπὸ τοὺς τρελνταίους σκαρῶσις.

—Κοῦμα!... ψηφίσις. Καὶ θὰ ἦταν τὸ καλύτερον ἔργον μου!...

Ἕλληνας, εἶπε μερικὰς λεπτομέρεις περὶ τοῦ πῶς ἔγινε ἡ δολοφονία, ἀρνήθηκε διὼς νὰ δώσῃ τὴν φωτογραφία του.

—Μπορῶ νὰ ἴδῶ καὶ νὰ μῆψω μὲ τὸν φόνον ; τὸν ρώτησε τότε ὁ Δήμος.

—Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος. Καὶ δέταξε νὰ συνοδεύσῃ στὸ κρητήριο τοῦ πλοίου τὸν Ἀθηναῖο δημοσιογράφον. Ὁ δολοφόνος ἦταν ἓνας νέος Γερμανὸς, στρουγγυλομάγουλος καὶ ροδοκόκκινος, μὲ πρόσκαπο ξυρισμένο σὰν γουαί.

Ἐξήγησε κα' αὐτὸς πῶς ἔγινε ὁ φόνος, ἀλλὰ φωτογραφία δὲν εἶχε νὰ δώσῃ. Ἰδιότι, παρὰ τὴν ἐλπίσιν τῶν φωτογράφων, ὁ Δήμος, εὐχαριστημένος καὶ ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐπαχθία του, πήρε στὸ γραφεῖον του καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ, γὰρ νὰ προστάξι τὸ φύλλον, πῶς θὰ ἔβγαινε τὸ ἀπόγευμα.

—Ἐ, λοιπὸν, τί ἔγινε ; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντῆς του, πῶς ἔπειθε εἰσὶν τὴ στιγμὴν στὸ γραφεῖον.

—Εἶδα καὶ τὸν ναυτῆ καὶ τὸν κυβερνήτην, τοὺς πᾶρα συνέντευξι καὶ γράφω τώρα γὰρ νὰ προστάξι.

—Φωτογραφίης πήρῃς ;

—Φωτογραφίης δὲν ἔχω. Ὁ κυβερνήτης δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ καὶ ὁ φονεὺς δὲν ἔχε... Ὅταν τελείωσε ὁ Δήμος τὴν περιγραφήν, κατέθηκε στὸ τυπογραφεῖον. Ἐκεῖ τὸν περιμένον ἄρχισγράφης.

—Κύριε Δήμου, τοῦ λέει, πῶς θὰ βάλῃ τὴν φωτογραφία ; Καὶ τοῦ εἰδύχην ἓνα κλισὸν παλῶν καὶ μεταξωρισμένο.

—Ποιᾶ φωτογραφία ; ρώτησε ἐσπῆλτος ὁ Δήμος.

—Τοῦ Κόχλερ, τοῦ δολοφόνου!...

—Μὰ δὲν ἔχομε φωτογραφία!

—Πῶς δὲν ἔχομε. Κα' αὐτὴ τί εἶνε ;

Καὶ τοῦ εἶδει ἐνὶ κλισίῳ... Ρώσσω ναῦτον, μὲ γενναῖα... ἀρχισκόπου!...

—Βρέ, τί εἶν' αὐτό ; φώναξε ὁ Δήμος θυμωμένος. Ἀπὸ τὸν δὲν εἶνε ὁ Κόχλερ, δὲν εἶνε καὶ ἓνα Γερμανός. Πέταξέ το γυρίσμον!...

—Πῶς νὰ τὸ πετάξω, ἀφοσὸ μὸς τὸ ἔδωκε ὁ κ. διευθυντῆς γὰρ νὰ τὸ βάλῃ στὴν περιγραφήν γὰρ τὸν Κόχλερ;

—Ἀφοσὸ τοῦ, ἀρρῆσε πὸ φώναξε κα' ὁ διευθυντῆς τῆς ἐφημερίδος, πῶς ἔρχονται τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ἀντέλεθη τί συντάξι. Ἐγὼ τὸ ἔδωκα νὰ μῶθ!... Πῶς θὰ βγαῖνομε, χωρίς τὴν εἰκόνα τοῦ δράστου;

—Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Κόχλερ, κύριε διευθυντῆ!...

—Καὶ τί περᾶξι ; Ποὺς τὸν ἔχει τὸν Κόχλερ στὴν Ἑλλάδα ;...

—Μὰ, εἴ ἄλλο, αὐτὸς δὲν εἶνε ναυτῆς Γερμανός!...

—Κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ τὴ λεπτομέρεια αὐτῆ.

—Καὶ τὸ σπουδαίτερον, ὁ Κόχλερ δὲν ἔχει γένεια. Εἶνε νέος καὶ ἀγένειος, σὰν τὸ γουαί!...

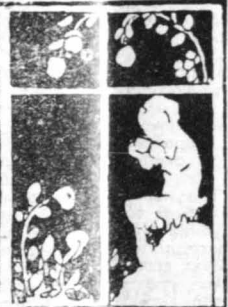
—Μὰ!...

—Μάλιστα.

—Τότε νὰ τὸν ξυρίσωμε!...

—Τί νὰ τὸν κάνομε ;... Νὰ τὸν ξυρίσωμε!...

—Μάλιστα, νὰ τὸν ξυρίσωμε. Φέρε, Παννάς, τὸ σακκετῆλλον, εἶτε στὸν ἀρχισγράφη ὁ διευθυντῆς.

Καὶ δίνοντας τὸ καπετὸ ἐργαλεῖον στὸν ἀρχιστάξι του, τοῦ εἶπε :

—Πάρτο, καὶ... κόψε του τὰ γένεια!...

Ὁ Δήμος τὸ πήρε καὶ ἔξυσε μὲ προσοχήν τὴ μεγάλη τοῦ Ρώσσου γενναῖα. Καὶ ἡ εἰκόνα αὐτῆ δημοσιεύθη τὸ ἀπόγευμα, ὡς εἰκόνα τοῦ δολοφόνου Κόχλερ.

—Μισρὸ μὴ χαρὰ τὸν ξυρίσῃς!... εἶπε στὸν Δήμου ὁ διευθυντῆς, σὰν εἶδε τὸ ἀπόγευμα τυπωμένην τὴν εἰκόνα τῆς ἐφημερίδος του.

—Κί' ἔτσι, κύριε, κατέληξεν ὁ Δήμος, στὴ σχετικὴ διαλέξει του, ἐξήσασον τὸν Κόχλερ!...

***

Ὁ Ἀγγελος Σικελιανός, ὅταν πρωτογάνηκε στὴν Ἀθήνα κα' ἄρχισε νὰ γνωρίζεται μὲ τοὺς τότε φιλολογικῶς κύκλους τῆς προσημοσύνης, ὁ σάσας τοῦ σίσταναν κανέναν ποιητῆ, μίλοσε γὰρ ποιῆσαι μαζῶ του καὶ ἔπειτα, σὰν ἀποχωρεῖνόντουσαν, τοῦ εἶλε :

—Καλὴ ἀντάμωσι στὴν... κορυφὴν τοῦ Παρνασσού!...

Τὴρα δὲν δῖνα πλέον ραντεβῶ ὁ κ. Σικελιανός ἀπάνου στὴν κορυφὴν τοῦ Παρνασσού, ἀλλὰ κάτου, στοὺς πρόταξις του :

—Καλὴ ἀντάμωσι στοὺς Δελφούς!...

Ἐπῆρε νὰ περάσουν 30 χρόνια, γὰρ νὰ κατεβῇ ὁ κ. Σικελιανός ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Παρνασσού κάτω στῆς πλάγις του...